

Estic contemplant meravellat la posta del sol d'aquest diumenge abans de la vigília de Nadal. Es una posta magnífica: el cel s'ha anat enrogint amb unes tonalitats variants a cada instant. Deixo volar la meua imaginació i sense adonar-me'n recordo la pregària feta a la Missa d'avui pels nostres joves que fan el servei militar, i que potser aquest Nadal serà el primer que passaran lluny de la seva llar lluny dels pares i éssers estimats. En arribar en aquest punt, com per art de màgia m'ha vingut el record del meu primer Nadal passat lluny de casa. Fou quan la guerra civil. Com si contemplés una pel·lícula han anat passant davant meu amb el record, com fou aquell Nadal. Recordo que ens trobàvem al front de Balaguer. Feia molt de fred. Havia nevat i la casa on teníem les oficines de la Brigada, anomenada Terra dels Freres, era tota ella un glaç. Recordo que a mig matí... Tots estàvem tristos, érem quasi uns adolescents i enyoràvem els pares. A mig matí, deia, un dels meus companys va dir-me que podríem celebrar el Nadal a la nostra manera, vam aportar cadascú una petita quantitat per tal de comprar un xai que ens menjaríem a mitja nit, i fins i tot potser podríem arregar una mica de vi. Em va semblar molt bé. Ja que no podíem estar amb els de casa ho celebràvem nosaltres sols. Seguia nevant i el fred cada cop era més viu. Jo, embolcallat de peus amb la meua manta i bufant-me de tant en tant les puntes dels dits, teclejava la màquina d'escriure, o bé acostant les mans a la flama de la metxa encesa que ens servia de llum, llum que no era altra cosa que una metxa que sortia del tap foradat d'una ampolla amb benzina, que a més de la poca claror m'omplia el nas i

Opinió

Des del meu racó...

EL MEU PRIMER NADAL

LLUNY DE CASA

la gorja d'un fum negre quasi irrespirable. Recordo també que ben entrada la nit m'havia quedat adormit davant la màquina d'escriure, quan una veu em despertà: era el meu amic d'infància i aleshores company d'armes, en Garcés. Ep! —em digué— ¿què hi fas aquí adormit? Mira, la meua mare m'ha enviat aquest paquet (no tenia pare) amb unes quantes galetes, una mica de xocolata i un pot de llet condensada. Ens ho menjarem demà amb el xai que ja hem comprat i celebrarem el Nadal. Em vaig alegrar i al mateix temps entristir, recordant els altres Nadals a casa, on més o menys, teníem uns quants torrons i neules i, sobretot, estàvem tots junts. Bé, tots no; la meua germaneta havia mort escassament un mes abans de la meua incorporació a l'exèrcit a causa d'un bombardeig. Vaig pensar que també els meus pares estaven sols, i en un mes escàs, els dos únics fills que tenien no estàvem tampoc amb ells. Quin Nadal, Senyor! vaig pensar.

Però amb tot, això no fou el pitjor. Serien les primeres hores de la matinada de la vigília de Nadal, quan el meu comandant em va cridar per donar-me una ordre. —Ves amb el xòfer, agafeu el cotxe, i aneu-vos-en a les primeres línies a cercar un lloc adient on instal·lar-hi el lloc de comandament—.

Amb més por que no pas fred, vaig anar on em manaven. Tenia el temor que amb les llums del cotxe no servíssim de punt de referència pels artillers de la banda contrària. Tremolant de fred, no de por, per fi vam trobar una casa aïllada i mig enderrocada sobre un petit turó. Com que no hi havia res més on escollir, el xòfer em deixà allí tot sol, mentre ell s'entornava a cercar el comandant. Quina Nit de Nadal! —vaig dir-me. Però què podia fer-hi jo? Només recordo que amb els peus gelats i amb actitud de total arrauliment, pensava: Déu meu, què he de fer? Nadal, lluny de casa, tot sol amb els ossos espategant, tremolant i amb gana... Vaja un Nadal! Quan es faci de dia, els meus companys rostirant el xai, se'l menjaran, amb unes

quantes galetes i la xocolata, i la llet de pot... i jo aquí, tot sol i de nit... Poc a poc s'anà fent de dia, arribà el comandant i ja no vaig sentir-me tan sol, quasi abandonat, però amb la claror del dia, tot just sortint el sol, la cosa empitjorà. Els avions enemics i l'artilleria, sense respectar la diada, van començar a disparar i bombardejar-nos. Només recordo que junt amb el comandant ens vam eixoplugar sota unes roques, cada vegada més esporuguits, ja que el bombardeig no parava i els obusos de l'artilleria s'anaven acostant al lloc on ens trobàvem. Després de més d'una hora d'intens bombardeig van parar. Vaig respirar, però la tranquil·litat durà poc. Un soroll aixordador que s'anava acostant em va fer posar la pell de gallina. Efectivament, els tancs enemics s'estaven acostant on érem. Què fer? Jo, inexpert, no sabia pas què havia de fer. —Marxem d'aquí desseguida— em digué el comandant. —Corra tant com puguis fins a les posicions de segona línia—. No m'ho vaig pas fer repetir dues vegades. Els tancs ja es podien veure com avançaven, mentre anaven desapareixent. Vaig córrer tant com podia sense saber ben bé cap on anar. Recordo, això sí, que vaig travessar un camp que segurament havia estat llaurat de poc, i on les botes s'hi enfonsaven en la terra flonja i humitejada per la neu. No puc recordar quan vaig arribar a córrer fins que vaig arribar a les posicions de segona línia. Era Nadal, Jesús ja havia nascut —vaig pensar— i jo també!

Aquest és el record que tinc del meu primer Nadal lluny de casa. No mai més ningú hagi de viure una experiència semblant. Si he recordat ara aquest primer Nadal lluny de casa i n'he fet una mica de memòria, deixant de banda altres fets que l'haurien allargat massa, ha estat només per tal que els nostres joves que enguany l'hauran passat lluny de llurs llars, que no s'angoixin massa. Com hauran pogut veure, el seu cas quasi es pot qualificar de venturós. La vida és així, volguts germans en Crist. Sempre hi ha hagut i hi haurà un pitjor. Animeu-vos i doneu gràcies a Déu de la sort que heu tingut. Si més no, les nostres pregàries penso que us han de servir de consol en saber que els qui som aquí pensem en vosaltres. Dintre de poc temps, alguns mesos a tot allargar, tornareu a les vostres llars i oblidareu aquest primer Nadal lluny dels qui meu, cosa que no poden fer els qui com jo mateix vam viure aquell trist Nadal de la nostra joventut. JULI

Cartes AL DIRECTOR

Ve de la pàgina anterior

centada? Aneu a saber!...

El cas és que vaticinar una descomunal nevada pels innocents i produir-se exactament igual aquesta en vigília de Reis, fou massa coincidència, per la qual cosa els demanaria que no provoquin el temps amb vaticinis de tal envergadura, ja que resulta ser una broma massa pesada per més d'un "patinador a la força" dels que a l'Hospital de Granollers o a la Policlínica del Vallès feien cua per rebre les degudes atencions.

Un que encara va amb el peu enguixat

Llegiu "ROQUEROLS" Val la pena!